

předložil v rekursu, nejde o nedovolené novoty, jak se mylně domnívá stěžovatel. Rekursní soud mohl zrušiti usnesení prvního soudu, jelikož bylo vydáno na základě vadného řízení, mohl však, jelikož vada předložením listin byla odstraněna, také sám ve věci rozhodnouti, pakli mu osvědčení dostačovalo (srovnej také rozhodnutí sb. n. s. čís. 2846 a 2853). Ale dovolací recurs má pravdu v tom, že odložení exekuce vyklizením bylo lze povolití nejdéle do 1. května 1925. Podle §u 10 odstavce první nařízení presidenta zemské správy politické v Čechách, ze dne 26. června 1924, čís. 172 sb. z. a n., jímž se zavádí všeobecný výpovědní a stěhovací řád pro Čechy ve znění nařízení presidenta zemské správy politické v Čechách ze dne 20. srpna 1924, čís. 183 sb. z. a n. nabyl tento řád platnosti dnem 16. prosince 1924, a je tam výslovně stanoveno, že příští, po 16. prosinci 1924 následující čtvrtletní pokud se týče půlměsíční výpovědi musí býti dány již podle tohoto nového výpovědního a stěhovacího řádu v dobách tam blíže uvedených. Z toho plyne, že tohoto nařízení nelze použiti na tento případ, kde výpověď byla dána již dne 1. listopadu 1924, tedy před účinností nařízení. Poukaz rekursního soudu na ustanovení §u 10 odstavce čtvrtý tohoto nařízení nepřiléhá, neboť tento odstavec jedná o lhůtách vyklizovacích (§ 5), které zde vůbec nepřicházejí v úvahu. Bylo proto povolený tříměsíční odklad exekuce vyklizením počítati správně od 1. února 1925 k 1. květnu 1925.

Čís. 4897.

Dohoda o příslušnosti rozhodčího soudu bursovního nepozbyla platnosti tím, že jedna strana zaslala napotom fakturu s doložkou dle §u 88, odstavec druhý j. n. druhé straně a tato ji nepozastavila.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1925, R I 294/25.)

Firma Josef H. zadala žalobu proti firmě D. u rozhodčího soudu Pražské bursy pro zboží a cenné papíry, jenž ji k námitce nepřislušnosti odmítl proto, že původní podrobení se tomuto soudu závěrečnými listy ze dne 27. října 1921 a 24. prosince 1921, mezi stranami vyměněnými, zrušeno bylo tím, že žalovaná jí žalující stranou zároveň se zbožím zasláné faktury ze dne 4. a 18. listopadu 1921 a ze dne 21. března 1922 opatřené doložkou »splatno a žalovatelné v X.« bez námitek přijala a podržela. Zmateční stížnosti firmy Josef H. soud první stolice vyhověl a zrušil nálezy bursovního rozhodčího soudu jako zmatečné. Rekursní soud zmateční stížnost zamítl. Důvody: Smlouva, kterou se strany v závěrečných listech pro spory z dotyčného obchodu podrobily rozhodčímu soudu pražské bursy pro zboží a cenné papíry, není veřejnoprávní normou, která by vylučovala řádný soud, nýbrž soukromou úmluvou, od níž mohou strany kdykoliv odstoupiti nebo ji změnit. To stalo se v tomto případě skutečně tím, že po výměně závěrečných listů žalobkyně zaslala žalovanému družstvu zároveň se zbožím faktury ze dne 4. a 11. listopadu 1921 a 21. března 1922 opatřené doložkou »splatno a žalovatelné v X.« a že se žalované družstvo proti to-

mu neohradilo a tím toto sudiště podle §u 88 odstavec druhý j. n. mlčky schválilo. Touto novou, pozdější dohodou stran došlo ke změně původní smlouvy a k založení jiného sudiště. Ze znění původní smlouvy není zřejmo, že bylo úmyslem stran, by sjednaný rozhodčí soud byl výlučným soudem, ač ujednání o tom musí se státi tak zřetelně, aby o tom nebylo pochybnosti. Zde naopak právě žalující firma Josef H., vytisknuvši na fakturách mezi ostatními svými podmínkami zvláště také doložku splatnosti a žalovatelnosti, projevila zřetelně vůli k založení nového sudiště, které žalovaná firma podle §u 88 odstavec druhý j. n. také schválila a přijala.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

V této věci bylo uvažovati jen o tom, zda rozhodčí soud pražské bursy prohlásil se právem za nepřislušna k projednání žaloby (čl. XXIII. čís. 2 uv. zák. k c. ř. s.). Návoru rekursního soudu nelze přisvědčiti. Příslušnost bursovního rozhodčího soudu byla založena výměnou závěrečných listů ve smyslu čl. XIV. čís. 3 uv. zák. k c. ř. s. Na této příslušnosti nebylo ničeho změněno přijetím faktur obsahujících doložku, jež za jiných okolností zakládá příslušnost soudu vytčeného v §u 88 odstavec druhý j. n. Možnost tohoto soudu propůjčil zákon stranám vedle obecného soudu. Jde tu o zvláštní soud na výběr daný, jenž však předpokládá, že věc náleží před řádný soud, a mohla jinak býti uplatněna před soudem obecným. V tomto případě podrobily se strany bursovnímu rozhodčímu soudu, čímž vyloučily řádné soudy z rozhodování, nemůže proto ani nepozastavení faktury obsahující doložku §u 88 odstavec druhý j. n. míti právní účín, předpokládaný tímto zákonným předpisem, a nemohou se strany dovolati fakturního sudiště přes to, že splněny byly náležitosti §u 88 odstavec druhý j. n., ježto dosud jest v platnosti smluvená příslušnost bursovního rozhodčího soudu, vylučující řádné soudy z rozhodování. Správným jest zajisté názor rekursního soudu, že tato soukromoprávní úmluva může býti stranami změněna nebo zrušena, k tomu však nestačí zásilka faktury za předpokladů §u 88 odstavec druhý j. n., kterýžto zvláštní předpis jest omeziti na případy, kde by věc náležela před obecné sudiště žalovaného, a nelze mu proto přiznati obecnou platnost smlouvy s právním účinem i pro případy, v nichž strany vyloučily příslušnost řádných soudů.

Čís. 4898.

Škodou ve smyslu čl. 355 obch. zák. jest, čím byl kupitel poškozen neplněním v čase dospělosti, nikoliv další škody, způsobené tím, že kupitel nenabyl držby koupeného zboží ode dne splatnosti smluvního plnění. Kupiteli přísluší nejméně rozdíl mezi smluvenou cenou kupní a cenou tržní v době a místě dluhovaného plnění. Nemá-li zboží tržní ceny, přichází v úvahu prodejní cena, pokud není vyšší, nežli cena tržní. Zásad těchto lze použiti pouze v dobách pravidelných, v mimořádných dobách poválečných jest vyšetřiti odškodnění, na něž má kupitel právo,